

W ramach pracy doktorskiej podjęto cztery kroki, które w sposób systematyczny lokują narcyzm wielkościowy i podatny na zranienie w (meta)cechowej strukturze osobowości. Łącznie w ramach pracy doktorskiej przeprowadzono serię 8 badań, w których wzięło udział łącznie 4 431 uczestników. Pierwszy krok dotyczy ułokowania narcyzmu w kontekście podstawowych cech osobowości wyróżnionych w PMO. Z przeprowadzonych badań wyciągnięto trzy kluczowe wnioski: (1) wysoka neurotyczność jest cechą, która jest typowa dla narcyzmu podatnego na zranienie; (2) ekstrawersja, jest typowa zarówno dla narcyzmu wielkościowego jak i podatnego na zranienie, jednakże różni się ona dla nich kierunkiem: niski poziom nasilenia powiązany jest z narcyzmem podatnym na zranienie, zaś wysoki – z narcyzmem wielkościowym; oraz (3) niska ugodowość, jest cechą typową dla wymiaru roszczeniowości, którą NSM sytuuje pomiędzy narcyzmem wielkościowym a narcyzmem podatnym na zranienie, zatem jest wspólna dla obu form narcyzmu.

Spółeczna izolacja i wycofanie obecne są w większości pacjentów z anoreksją psychiczną (AN; Fairburn, Shafran, & Cooper, 1999). Wyniki najnowszych badań sugerują, że te anormalne umiejętności interpersonalne mogą skutkować deficytami w społecznych interakcjach obserwowanych w AN (Krug i in., 2013). Zaburzone przetwarzanie sygnałów społecznych zostało opisane w ostrej fazie AN (Harrison i in., 2009). Zaburzone przetwarzanie sygnałów społecznych było również obserwowane u osób, które zostały wyleczone z AN, co sugeruje, że tego typu objawy mogą stanowić o endofenotypie tego zaburzenia (Harrison, Tchanturia, Treasure, 2010). Jednym z czynników, które wydają się być powiązane z poznaniem społecznym jest percepcja emocji, która odnosi się do wykrywania afektywnych wskazówek, na przykład w wyrazie twarzy innych ludzi.

Najbardziej rozpowszechnioną miarą spójności wewnętrznej jest współczynnik α Cronbacha (Cronbach, 1951). Pomimo swojej popularności, jest on również często krytykowany (Sijtsma, 2009), ze względu na szereg ograniczeń, takich jak konieczność spełnienia wielu założeń (np. założenie o równości wielkości ładunków czynnikowych wszystkich pozycji testowych). Z tego powodu, w literaturze pojawiły się propozycje wskaźników spójności wewnętrznej, które nie są obarczone tymi ograniczeniami (Bentler, 2009). Jednym z nich jest współczynnik ω (McDonald, 1999), w którym dopuszczalne są różne wartości ładunków czynnikowych i wariancji błędu (Green, Yang, 2015). Ponadto, zaletą współczynnika ω w stosunku do α , jest możliwość oceny rzetelności czynnika ogólnego (ω_h) oraz podczynników (ω_s), co jest szczególnie użyteczne podczas analiz wielowymiarowych narzędzi (Ciżkowicz, 2018; Revelle, Zinbarg, 2009).

Istnieje zatem ogromne dysproporcja między badaniem dobrostanu psychicznego dorosłych a dzieci i młodzieży. W badaniach nad dorosłymi w chwili obecnej dominuje trójdzielny model dobrostanu psychicznego, zakładający istnienie jego trzech istotnych komponentów: dobrostanu emocjonalnego, psychologicznego oraz społecznego (Keyes, 2002). Dobrostan emocjonalny odpowiada hedonistycznej tradycji, zaś dobrostan psychologiczny oraz społeczny, odpowiada eudajmonistycznej tradycji badania dobrostanu psychicznego (Ryan, Deci, 2001). W badaniach nad dziećmi dominują te skoncentrowane na dobrostanie emocjonalnym (Ey i in., 2005), natomiast w badaniach nad młodzieżą podejmowano już próby badania dobrostanu psychologicznego oraz społecznego (Keyes, 2006). Fakt ten jest również możliwy do uzasadnienia w perspektywie rozwojowej, gdyż dobrostan emocjonalny jest silnie uwarunkowany temperamentalnie (Diener, Suh, Oishi, 1997), w związku, ze względu na jego lepszą znajomość przez młodsze dzieci, jest bardziej dostępne. Badanie dobrostanu psychologicznego i społecznego w kontekście rozwojowym wydaje się w związku z tym zadaniem trudniejszym, jednak nie niemożliwym. Pytanie młodszych dzieci o ich samoakceptację oraz postrzeganą rolę w przestrzeni publicznej (Keyes, 2005; Ryff, Keyes, 1995) jest niestosowne, jednakże pytanie o konkretne sytuacje z ich życia (np. czy dziecko myślało kim chce być w przyszłości lub czy ma przyjaciół, z którymi lubi spędzać czas) umożliwia badanie dzieci w okresie późnego dzieciństwa.